

У нашој јавности отворена је још једна афера и овог пута на удару се нашао Службени гласник и његов издавачки пројекат биографија личности које су обележиле модерну српску историју. Већина наслова у нашим медијима односила се на оцену да изостанак имена Зорана Ћинђића представља скандалозни покушај редакције овог пројекта да ревидира модерну политичку историју и избрише Зорана Ћинђића као великог реформатора из нашег историјског памћења.

У подтексту ове добро оркестриране медијске хајке могла се препознати намера да се дискредитују чланови редакције овог пројекта, а посебно Слободан Гавриловић, чија је главна тежња, како се сада открива, увек била да минимизира и негира историјску улогу Зорана Ћинђића. Као и увек до сада у овој хајци предњачили су представници грађанско-либералне Србије, будући да је то за њих још једна прилика да дисквалификују поједине људе, а све у име одбране лика и дела Зорана Ћинђића.

Тако у тексту „Пуцањ у мртвог премијера“ Петар Луковић каже да је реч „о кристално јасној политичкој одлуци да се мртви премијер убије по други пут, овог пута трећим метком историје Службеног гласника. Сама политичка чињеница да Службени гласник представљају Тадићеви људи од поверења као што су Слободан Гавриловић и Предраг Марковић – обојица познати као идеолошки противници Зорана Ћинђића; Гавриловић је чак активно учествовао у промоцији Слободана Вуксановића као некадашњег Ћинђићевог противкандидата на Скупштини ДС-а када се бирао председник странке; несрећни Марковић пак представник је нове националистичке струје тобожњих српских историчара спремних да на миг газде Тадића прекроје историју по Борисовом укусу; и један и други у својим злосрећним јавним наступима говоре оно што Тадић мисли а он не би хтео јавно да каже; да му је пуна она ствар Ћинђића и да је време да се мртви премијер стави где му је место – на ђубриште историје.“

За њим не заостаје ни извесни Бранислав Зукић и он до краја изриче главну тезу ових напада: „Видим господина Гавриловића удобно заваљеног у своју директорску фотељу како се на њој врти и затворених очију, са осмехом на лицу, машта о времену када ће

његово име у потпуности заменити и истиснути име Зорана Ћинђића из свих историјских и научних списа. То је његова легитимна жеља, и требало би да запне, колико јуче, да би у томе успео.“

Овде је на делу бесомучна хајка на новопронађене српске националисте оличене у историчару Предрагу Марковићу и узурпатору Слободану Гавриловићу. Ко прати рад Предрага Марковића, увериће се да је реч о човеку веома објективних ставова. Када афера тако брзо прерасте у бруталну хајку, онда се већ ради о смишљеном покушају да се, без обзира на чињенице и аргументе, политички ликвидира одређена личност. Очигледно је да је ово била јединствена прилика да се Слободан Гавриловић у нашој јавности прикаже као човек који је у ствари био Ћинђићев архинепријатељ, само је то годинама вешто прикривао, а сада му се најзад указала прилика да по налогу председника ДС-а Бориса Тадића елиминише Зорана Ћинђића из српске модерне историје.

Историчарке Бранка Прпа и Дубравка Стојановић као припаднице грађанско-либералне политичке опције изнеле су примедбе да је овај издавачки пројекат у ствари тежња да се изједначе крвници и жртве и да се дође до националног помирења. По овој логици у Србији би онда било веома тешко направити било какав списак личности које су обележиле модерну историју јер је она препуна сукоба, бруталних ликвидација, личних омраза, прогањања.

Да би се видео начин на који су идеолошки душебрижници друге Србије говорили о историјској улози Зорана Ћинђића, треба само прелистати зборник радова који је објавио Хелсиншки одбор. Главна идеја тог зборника је била да се Зоран Ћинђић прикаже као искључиво анационални политичар, који националном интересу српског народа није придавао већи значај. На овом фону се одвијају и ови напади на пројекат Службеног гласника и на Слободана Гавриловића. Подсећања ради треба рећи да је ова издавачка кућа у веома кратком року окупила изузетан уреднички тим и да је објављено на десетине вредних књига. Али то све пада у воду јер је на челу Службеног гласника притајени и заклето непријатељ Зорана Ћинђића, послушник Бориса Тадића, чији је задатак да Зорана Ћинђића дефинитивно избаци из српске историје.

Међутим, чињенице говоре сасвим другачије. Управо је Слободан Гавриловић као руководилац Центра ресорних одбора и Центра за истраживање и издаваштво Демократске странке учинио веома много на конкретној афирмацији идеја Зорана

Ђинђића. О томе најбоље сведочи књига Србија на добром путу као нека врста политичке конкретизације програмских опредељења Демократске странке, а самим тим и Зорана Ђинђића. У едицији „Српске демократске идеје“ објављена је књига изабраних текстова Зорана Ђинђића

Србија – нови почетак

, чији је уредник био Слободан Гавриловић, а приређивач Гојко Тешић, још један озлоглашени ревизиониста и притајени противник Зорана Ђинђића. Ова књига је наишла на веома добар пријем у Демократској странци, а организовано је више десетина разговора на којима су учествовали Слободан Гавриловић и Гојко Тешић.

Такође је у организацији Центра за истраживање и издаваштво ДС-а уприличен теоријски скуп посвећен политичким идејама Зорана Ђинђића. Слободан Гавриловић се већ дуже време залаже за објављивање сабраних дела Зорана Ђинђића јер је то од одлучујућег значаја за даљу озбиљну теоријску рецепцију његовог научног и политичког дела.

У реаговањима Слободана Гавриловића на ову хајку приметна је затеченост и нелагодност, што је одлика пристојних и обзирних људи, будући да је дошао у ситуацију да доказује нешто што је општепозната чињеница, да је био дугогодишњи и искрени сарадник Зорана Ђинђића. Он и данас у време огољеног политичког прагматизма упорно и доследно инсистира на нужности сталног идејног развоја Демократске странке, на афирмацији демократских идеја и посвећености моралним принципима. О томе најбоље и сведочи његов рад у Истраживачко-издавачком центру Демократске странке. До сада су објављене књиге посвећене Бориславу Пекићу, Михајлу Михајлову, Димитрију Давидовићу, Божи Грујовићу и Драгољубу Јовановићу. Међутим, овим идеолошким јуришницима било је једино важно да прикажу Слободана Гавриловића, и посредно редакцију овог издавачког пројекта, као слепог послушника Бориса Тадића, као притајеног непријатеља Зорана Ђинђића и српског националисту који је покушао да ревидира модерну српску историју.

Оно што изазива чуђење је изостанак реакције аутора окупљених око Службеног гласника, али и водећих функционера Демократске странке. То је још један доказ колико је лицемерство захватило нашу интелектуалну и тзв. политичку елиту. То је она кобна плесан о којој је говорио Борислав Пекић.

18. децембар 2008. године